

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 36. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137151266784/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

Slaget tolv drikke af Kirstens Kilde. Mænd og Koner, Piger og Karle af Almueklassen og lystige unge Mennesker maatte saaledes her nyde Sanct-Hansnat. Endnu stœiede Musikken, Gyngerne vare i Bevægelse, Lanterner hængte ud, mens Nymaanen tittede ind mellem de mørke Trægrene.

Hemmod Midnat hendøde Larmen; kun en blind Bønde sad endnu og gnød paa de tre Strænge af Violinen; nogle Tjenestepiger gik med deres Kjærestes Arm i Arm og sang. Klokkeren tolv flokkedes Alle om Kilden, og drak det klare, iskolde Vand. Ikke langt derfra lød smukt, i den tause nat, et førstemmigt Mands-Chor. Det var, som Skovens Alfer sang til Kildenymphens Priis.

Paa Bakken var nu tomt og stille. *Bajazzo* og *il Padrone* sov under samme Dyne bag den tynde Lærredsvæg. Maanen gik ned, men det var de lyse Nætter; en skjønnere Stjernerhimmel har ingen frostklar Vinternat. *Vilhelms* Selskab var lystigt, Timerne fløde let hen; med førstemmige Sange vandrede Selskabet gennem Skoven ud mod Stranden. Dagen gryede alt; en rød Stribe i Horizonten bebudede dens Komme.

Naturen sang for dem Mythen om Verdens Skabelse, saaledes som den sang for *Moses*, der nedskrev denne Guds Stemme gennem Naturen. Lyset spredte Mørket, Hav og Himmel skiltes ad; først viste Fuglene sig i den klare Luft, senere reiste sig Markens Dyr og sidst kom Menneskene til Syne.

«Morgenen er ordenlig lummer!» sagde *Vilhelm*. «Søen seer ud som et Speil! skal vi ikke gaae i Vandet?»

Forslaget blev antaget.

«Der have vi alt Najaderne!» sagde Een af Selskabet, i det en Flok af Fiskernes Koner og Døttre kom med bare Fødder, der grønne Sjørt opkiltret og Kurven paa Ryggen, hvori de bare Fisk til Kjøbenhavn. De lystige Føtter gav den Smukkeste et Blik, saa varmt og funklen-de som Solen selv gav, der i dette Øieblik stod op og skinnede hen over Sundet, hvor en prægtig Tremaster laae med alle Seil heisede for at opfange hver Luftning. Selskabet kom ned til Stranden.

«Der er alt Een ude i Vandet!» sagde *Vilhelm*. «Han tager gode Tag! det er en ypperlig Svømmer!»

«Her ligge hans Klæder!» sagde en af dem.

«Hvad!» udbrod *Vilhelm*, «det er *Otto Thostnaps* Frakke! men *Otto*